

Čís. 5524.

Nařizuje-li § 427 tr. ř. doručení obsílky k hlavnímu přelíčení k vlastním rukám obžalovaného, § 221 tr. ř. pak, že obžalovaný musí mít od doručení obsílky aspoň třídní lhůtu ku přípravě své obhajoby, je z toho patrné, že pro otázku správnosti a platnosti doručení obsílky je nerozhodno, zda obžalovaný trestně odpovídá, či zda z jakékoliv příčiny, na př. pro úplnou nebo částečnou nepřičetnost neodpovídá za své činy.

(Rozh. ze dne 21. února 1936, Zm I 144/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 12. prosince 1935, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem nedokonaného podvodu podle §§ 8, 197, 200 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Zmatečnou stížností, uplatňující důvody zmatečnosti podle čís. 3, 4, 5, 9 a) a b) § 281 tr. ř., nelze přiznati oprávnění.

Prvým z uvedených zmatků spatřuje stížnost v domnělém porušení předpisu první věty § 221 tr. ř. Jak je ze spisů patrné, konalo se hlavní přelíčení v nepřítomnosti stěžovatelky dne 12. prosince 1935 a obsílka k tomuto líčení byla obžalované osobně doručena dne 4. prosince 1935, takže obžalovaná měla ku přípravě své obhajoby delší lhůtu než je nejmenší lhůta (třídní), kterou zákon v trestních věcech neporotních pod neplatností předpisuje. To stížnost vlastně ani nepopírá, má však za to, že přes to nelze obsílku považovati za doručenu ve smyslu § 221 tr. ř., ježto, jak prý vysvítá z úředního záznamu k protokolu ze dne 8. ledna 1936 s obžalovanou sepsanému, je obžalovaná buď úplně nebo alespoň částečně nepřičetná, nenabyla důsledkem toho vědomosti o hlavním přelíčení a nemohla se proto ani sama ke své obhajobě připraviti ani o svém duševním stavu informovati svého obhájce.

Stížnosti nelze přisvědčiti, ať již těmito vývody míní uplatňovati, že lhůta, kterou obžalovaná měla ode dne doručení ku přípravě své obhajoby, byla vzhledem ke tvrzenému duševnímu stavu příliš krátká, anebo také, jak se zdá, že doručení za tohoto stavu nelze vůbec považovati za platné, čímž by ovšem v pravdě vytýkala porušení předpisu § 427, odst. 1 tr. ř., podle kterého lze hlavní přelíčení konati a vynésti rozsudek v nepřítomnosti obžalovaného mimo jiné jen tehdy, byla-li obsílka k líčení obžalovanému doručena ještě osobně.

Nařizuje-li § 427 tr. ř. doručení obsílky k hlavnímu přelíčení bezvýhradně k vlastním rukám obžalovaného, § 221 tr. ř. pak, že obžalovaný musí mít od doručení obsílky aspoň třídní lhůtu ku přípravě své obhajoby, je z toho patrné, že pro otázku správnosti a platnosti doručení obsílky je zcela nerozhodno, zda obžalovaný trestně odpovídá, či zda z jakékoliv příčiny, na př. pro úplnou nebo částečnou nepřičetnost neod-

povídá za své činy, a že je rovněž nerozhodno, zda třídní lhůta ku přípravě obhajoby jeví se v tom kterém případě vzhledem ke zvláštním okolnostem nebo osobním poměrům obžalovaného dostatečnou čili nic. Tím, že v souzeném případě byla obsílka obžalované doručena k vlastním rukám, a to tak, že byla zachována zákonem předepsaná třídní lhůta ku přípravě obhajoby, bylo tedy plně vyhověno shora uvedeným přísně formálním předpisům a namítá-li stížnost přes to zmatečnost podle čís. 3 § 281 tr. ř. pro jejich porušení, činí tak zřejmě neprávem.

Čís. 5525.

Vydáním obsílky vyšetřujícím soudcem jakož i rozkazu zatýkacího radní komorou přerušuje se promlčení trestných činů; běh jeho mohl by započítí jen tehdy, kdyby řízení proti obžalovanému zavedené skončilo pravoplatným osvobozujícím rozsudkem, jemuž nutno postavití na roveň též zastavení trestního řízení podle §§ 90, 109 tr. ř., nikoli však pouhé přerušení řízení podle § 412 tr. ř.

(Rozh. ze dne 21. února 1936, Zm I 162/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 25. listopadu 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí zlomyslným poškozením cizího majetku podle § 85, lit. b), tr. z. a přestupkem podle § 333 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Jak ze spisů vychází a nalézací soud v rozsudku správně zdůraznil, byl obžalovaný hned po spáchání činů (1./1. 1930) za vinu mu kladebných četnictvem o těchto deliktech vyslechnut. K návrhu státního zastupitelství na zavedení vyhledávání proti obžalovanému nařídil pak vyšetřující soudce jeho obeslání, a to, když obžalovaný prvému předvolání nevyhověl, opětne, obeslání to však nemohlo býti obžalovanému doručeno, poněvadž za tím byl odjel do Francie. Proto vydala radní komora k návrhu státního zastupitelství pravoplatným usnesením ze dne 14. února 1930 proti obžalovanému podle § 416 tr. ř. zatykač. Těmito soudními úkony bylo promlčení trestných činů přerušeno (§§ 227, 531 tr. z.) a běh jeho mohl započítí znovu jen tehdy, kdyby bylo řízení proti obžalovanému zavedené skončilo pravoplatným osvobozujícím rozsudkem, jemuž nutno arci postavití na roveň též zastavení trestního řízení podle § 90 a 109 tr. z. (rozh. 2982, 3951 Sb. n. s.), nikoli však též pouhé přerušení řízení podle § 412 tr. ř., jak tomu bylo i v souzeném případě (viz rozh. víd. n. s. č. 3509 a komentář Altmann-Jakob I., str. 663). Tomu-li tak; nezáleží na tom, zda obžalovaný splnil veškeré předpoklady, za nichž jediné podle § 229, pokud se týče § 531 tr. z. obžalovanému prospívá promlčení; pokud proto zmatečná stížnost, napadajíc s hlediska č. 9 b) § 281 tr. ř. výrok nalézacího soudu, že promlčení nenastalo, dovozuje, že obža-